

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **REALTON s.r.o.,** se sídlem Španělská 742/6, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. 3966/15/5100-31461-701836, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 7. 2017, č. j. 15 Af 29/2015 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 7. 2017, č. j. 15 Af 29/2015 - 52 (dále „napadený rozsudek"), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. 3966/15/5100-31461-701836 (dále „napadené rozhodnutí").

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Ústí nad Labem ze dne 7. 8.

2014, č. j. 1807852/14/2501-24401-506568, kterým byla podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „opatření o dani z nabytí“), vyměřena žalobci záloha na daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 4 200 Kč a daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 14 808 Kč. Z obsahu daňového spisu žalovaný zjistil, že žalobce uzavřel kupní smlouvu, na jejímž základě nabyl vlastnictví k nemovitostem specifikovaným ve smlouvě ze dne 20. 1. 2014, a to za kupní cenu ve výši 105 000 Kč. Převedena byla bytová jednotka č. 176/10 v budově č.p. 176, 177 stojící na pozemcích p. č. 223 a p. č. 318/7, a spoluvlastnický podíl na společných částech budovy a na pozemcích ve výši 627/28360. Právní účinky vkladu práva vznikly dnem 22. 1. 2014. Smluvní strany se podle § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí dohodly, že poplatníkem daně je kupující. Poplatník podal dne 6. 5. 2014 pouze přílohy k daňovému přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí; podal přílohu č. 1, dvě přílohy č. 2 k určení směrné hodnoty u pozemků, a dále přílohu č. 2A k určení směrné hodnoty u bytu. Dne 24. 7. 2014 podal poplatník daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Vzhledem k tomu, že si poplatník zvolil k určení srovnávací daňové hodnoty směrnou hodnotu, postupoval správce daně v souladu s opatřením o dani z nabytí a tímto daňovým přiznáním. Jelikož byla směrná hodnota určena v celkové výši 493 570 Kč, byla základem daně z nabytí nemovitých věcí v daném případě srovnávací daňová hodnota, což je částka odpovídající 75% směrné hodnoty, tj. částka ve výši 370 200 Kč. Žalovaný měl za to, že opatření o dani z nabytí bylo přijato v souladu s Ústavou (konkrétně čl. 33 Ústavy), tudíž je platným právním předpisem, na jehož základě je možné daň z nabytí nemovitých věcí vyměřit. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že prováděcí předpis – vyhláška č. 419/2013 Sb. – je nezákonná. Vyšel z toho, že smyslem přijetí opatření o dani z nabytí a této vyhlášky bylo snížení výdajů poplatníků za zpracování znaleckých posudků; v takovém případě si může poplatník zvolit ocenění tzv. směrnou hodnotou, která vychází z cen obdobných nemovitých věcí v daném místě ve srovnatelném časovém období. Vyhláška je obecný předpis, který má stanovit tržní cenu pro každou jednotlivou nemovitou věc, tudíž nelze dovozovat, že by měla za cíl znevýhodnit nejchudší vrstvu obyvatel. Poplatníkovi totiž zůstává možnost volby pro stanovení srovnávací daňové hodnoty odvozené od ceny zjištěné znalcem. Žalovaný uznal, že informace daňové správy slouží k upřesnění směrné hodnoty, nemusí však zohlednit všechny okolnosti; je tudíž na zvážení a rozhodnutí poplatníka, jaký způsob ocenění nemovitých věcí zvolí. Jak ostatně vyplývá z obsahu spisového materiálu, byl žalobce neformálně telefonicky upozorněn na skutečnost, že v daném případě by bylo vhodnější pro účely stanovení srovnávací daňové hodnoty použít znalecký posudek.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ze dne 9. 4. 2015 ke krajskému soudu, v níž namítal, že způsob výměry daně z nabytí nemovitých věcí stanovuje zákonné opatření Senátu, které však není možné považovat za rovnocenné zákonu. Poukazoval na to, že pokud původní návrh předmětné právní úpravy Senát zamítl, přičemž v mezidobí došlo k rozpuštění Poslanecké sněmovny, neměl být vymyšlen „náhradní plán“ v podobě přijetí předmětného zákonného opatření. Senát totiž měl původní návrh přijmout, a poté, až se ustaví nová Poslanecká sněmovna, uplatnit pozměňovací návrh v otázkách odlišného politického názoru. Ex post schválení Poslaneckou sněmovnou podle žalobce neznamená, že se jedná o pramen práva rovnocenný zákonu. K vyměření daně z nabytí nemovitých věcí došlo navíc na základě podzákonného předpisu, který je rovněž protiústavní. Nesouhlasil nadto s tím, že vyhláška u krajského města s 95 000 obyvateli nerozlišuje

oproti jiným větším městům žádné části, v nichž by zohlednila různou hodnotu tam stojících nemovitých věcí. Došlo tedy k paradoxní situaci, kdy jsou sobě na roveň z hlediska ceny postaveny nemovitosti v samém centru a nemovitosti na periferii a v sociálně vyloučených oblastech, jako je tomu v projednávané věci.

[4] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku popsal postup správce daně v dané věci, zejm. s ohledem na určení srovnávací daňové hodnoty pomocí směrné hodnoty. Soud nesouhlasil s žalobcem, že by opatření o dani z nabytí bylo protiústavní s ohledem na způsob jeho přijetí. Podle čl. 33 Ústavy totiž může Senát v případě rozpuštění Poslanecké sněmovny přijmout zákonné opatření ve věcech, které nesnesou odkladu, přičemž následně musí dojít ke schválení takového opatření Poslaneckou sněmovnou. Soud měl za to, že všechny podmínky stanovené tímto článkem Ústavy pro platnost tohoto předpisu byly splněny; ostatně samotný žalobce v žalobě popisoval, že v případě nepřijetí takového opatření bylo ohroženo vybírání transferové daně z důvodu změny soukromého práva. Pokud Senát předchozí návrh příslušné právní úpravy (sněmovní tisk 1003 a senátní tisk 170) zamítl, využil tím svého ústavního oprávnění; na tuto situaci pak musela reagovat vláda návrhem zákonného opatření řešící přímo daň z nabytí nemovitých věcí. Tvrzení, že Senát mohl postupovat jiným způsobem, neznamená, že absence právní úpravy daně z nabytí nemovitých věcí účinné od 1. 1. 2014 nevyvolávala nutnost jejího urychleného přijetí. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce, že vyhláška č. 419/2013 Sb. je nezákonná, resp. protiústavní. Základem daně je nabývací hodnota snížená o uznatelný výdaj, přičemž nabývací hodnotou je sjednaná cena, srovnávací daňová hodnota, zjištěná cena nebo zvláštní cena. Srovnávací daňová hodnota je nabývací hodnotou, je-li vyšší než sjednaná cena. Srovnávací daňová hodnota se přitom určí buď jako 75% směrné hodnoty nebo zjištěné ceny; poplatník si přitom může zvolit, zda k určení srovnávací daňové hodnoty použije směrnou hodnotu nebo zjištěnou cenu. Zavedení směrné hodnoty mělo za cíl snížit náklady na zhotovení znaleckých posudků. Je-li předmětem nabytí vlastnického práva nemovitá věc, u které lze směrnou hodnotu určit, zvolí si poplatník v daňovém přiznání, zda chce určit srovnávací daňovou hodnotu ze zjištěné ceny (pak je nutné doložit znalecký posudek) nebo ze směrné hodnoty (pak platí zálohu z ceny sjednané a je povinen vyplnit přílohy daňového přiznání pro výpočet směrné hodnoty); směrnou hodnotu si poplatník sám nevypočítává, pouze uvádí údaje nezbytné pro její výpočet provedený správcem daně. Žalobce měl podle soudu na výběr, zda bude daň vypočítávána podle směrné hodnoty, nebo podle zjištěné ceny. Právě zjištěná cena umožňuje daňovému poplatníku zohlednit konkrétní lokalitu, kde se nemovitost nachází, přičemž náklady na znalecký posudek jsou uznatelným výdajem. Právní předpis, kterým je prováděcí vyhláška, nemůže zohlednit všechny aspekty na trhu s nemovitostmi, tyto aspekty je naopak možné zvážit při využití znaleckého posudku. Soud proto neshledal nezákonnost prováděcí vyhlášky.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, v níž uvedl, že ji podává z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Trval na tom, že pokud je předmětné zdanění upraveno zákonným opatřením, které bylo

podle jeho názoru přijato v rozporu s Ústavou, je proto protiústavní. Stěžovatel popsal průběh legislativního procesu ve vztahu k původnímu návrhu a k následnému zákonnému opatření. Měl za to, že nebyla splněna podmínka čl. 33 Ústavy v podobě přijímání opatření ve věcech, které nesnesou odkladu, neboť tento postup měl nastoupit teprve tehdy, pokud nebylo možno zvolit jiný postup. Senát totiž namísto zamítnutí původní právní úpravy mohl postupovat jinak, např. mohl zákony přijmout a poté, co by byla ustavena nová Poslanecká sněmovna, uplatnit pozměňovací návrh v otázkách odlišného politického názoru. Měl tedy za to, že přijetím opatření Senát překročil své pravomoci. Stěžovatel dále poukazoval na to, že prováděcí vyhláška je nezákonná z důvodu neústavnosti samotného prováděného předpisu – opatření Senátu. Nesouhlasil dále s tím, že prováděcí předpis ve vztahu k Ústí nad Labem, coby krajskému městu s 95 000 obyvateli, oproti jiným městům jej nečlení na menší územní celky, tedy nereflektuje jednotlivá specifika různých nemovitých věcí. Tato situace zakládá nerovnoměrnost při zdanění, kdy poměr mezi výší daně vyměřené na základě tzv. směrné hodnoty a skutečnou cenou nemovitostí je tím vyšší, čím je nemovitost méně lukrativní. Absurdnost situace dokládá i platební výměr na daň z nemovitých věcí, kde je uplatněn rovněž koeficient platný pro celé území města. Stěžovatel na závěr své kasační stížnosti popsal způsob, jakými způsoby se stanoví daň – dokazováním, pomůckami nebo sjednáním daně. V jeho případě bylo postupováno procesně vadným způsobem, neboť řádně splnil svou povinnost tvrzení a důkazní. Nikdy nesouhlasil s tím, aby došlo k určení srovnávací daňové hodnoty směrnou hodnotou za použití pomůcek. Pokud byla kupní cena nižší než obvyklá, měl se doložit znalecký posudek, který však může být nahrazen doklady, které dosvědčují skutečnost, že kupní cena je cenou obvyklou.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 9. 2017 uvedl, že krajský soud rozhodl zcela v souladu se zákonem. Rozporoval argumentaci, že stěžovatel nikdy nesouhlasil s použitím směrné hodnoty. K námitkám stěžovatele ohledně porušení právních předpisů o dokazování uvedl, že ty jsou nepřípustné, neboť nebyly včas uplatněny v žalobním řízení. Pouze nad rámec tohoto konstatování vysvětlil, že opatření o dani z nabytí upravuje zvláštní pravidla pro určení základu daně a samotné daňové povinnosti, kdy jejich fakultativní určení pomocí směrné hodnoty má za účel právě poskytnout alternativu k nákladnému dokazování pomocí znaleckého zkoumání ceny obvyklé předmětných nemovitých věcí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínku obsaženou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130. V tomto směru Nejvyšší správní soud uvádí to, že stěžovatel tento důvod ve své kasační stížnosti pouze tvrdí, ničeho bližšího k němu však neuvádí, přičemž výslovně fakticky pouze hovoří pouze o tom, že soud nedostatečně projednal žalobní body. Takové pochybení Nejvyšší správní soud nezjistil, neboť rozsudek krajského soudu řádně reaguje na všechny žalobní body uplatněné v souladu s ustanovením § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., což ostatně potvrzuje i samotný stěžovatel tím, že proti závěrům krajského soudu obsáhle brojí. To, zda závěry krajského soudu jsou správné, však již představuje naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný.

[10] Ve vztahu k naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvádí Nejvyšší správní soud následující:

[11] Podle čl. 33 Ústavy platí:
(1) Dojde-li k rozpuštění Poslanecké sněmovny, přísluší Senátu přijímat zákonná opatření ve věcech, které nesnesou odkladu a vyžadovaly by jinak přijetí zákona.
(2) Senátu však nepřísluší přijímat zákonné opatření ve věcech Ústavy, státního rozpočtu, státního závěrečného účtu, volebního zákona a mezinárodních smluv podle čl. 10.
(3) Zákonné opatření může Senátu navrhnout jen vláda.
(4) Zákonné opatření Senátu podepisuje předseda Senátu, prezident republiky a předseda vlády; vyhlašuje se stejně jako zákony.
(5) Zákonné opatření Senátu musí být schváleno Poslaneckou sněmovnou na její první schůzi. Neschválí-li je Poslanecká sněmovna, pozbývá další platnosti.

[12] Nejvyšší správní soud k námitkám stěžovatele stran neústavnosti přijetí opatření o dani z nabytí uvádí, že pravomocí přezkoumávat zákonné předpisy, jehož sílu má i zákonné opatření (srov. *Sládeček, V., Mikule, V./Suchánek, R., Syllová, J.:* Ústava České republiky. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 368 – 376, odst. 4 a 5) disponuje pouze Ústavní soud, a to podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy. Nejvyšší správní soud je pouze oprávněn věc předložit Ústavnímu soudu, dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud má v projednávané věci za to, že argumentace předložená stěžovatelem ústavnost předmětného zákonného opatření nezpochybňuje a že není důvod k předložení věci

Ústavnímu soudu. Stěžovatel totiž nezpochybňuje, že v době přijímání opatření o dani z nabytí zde existovaly okolnosti odůvodňující zvolený postup, neboť se zcela zjevně jednalo o věc nesnesoucí odkladu, jelikož hrozilo, že po 1. 1. 2014 nebude veřejnoprávní předpis regulující transferovou daň kompatibilní s příslušnou soukromoprávní úpravou obsaženou zejm. v zákoně č. 89/2012, občanský zákoník, který podstatným způsobem změnil náhled na to, co je nemovitou věcí.

[13] Stěžovatel v tomto směru namítá pouze to, že Senát neměl původní návrh příslušného zákona zamítnout, tj. že jeho předchozí nesouhlas nemůže odůvodnit následný postup dle čl. 33 Ústavy v podobě přijetí zákonného opatření. Nejvyšší správní soud k tomu pouze uvádí, že skutečnost, že Senát využil své ústavní pravomoci a zamítl návrh příslušného zákona, nemůže být důvodem pro to, aby byla vyloučena možnost přijímání zákonných opatření. Ústava naopak zjevně počítá s tím, aby v době rozpuštění Poslanecké sněmovny, k čemuž došlo v roce 2013 (srov. rozhodnutí Prezidenta republiky ze dne 28. 8. 2013, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 265/2013 Sb.), byla zákonná opatření ve věcech, které nesnesou odkladu a které by vyžadovaly jinak přijetí zákona, přijímána. Jestliže Senát postupoval v souladu s Ústavou, nelze na základě tohoto postupu vyloučit naplnění podmínek pro jiný postup předvídaný Ústavou, protože v takovém případě by de facto byl Senát „sankcionován“ za výkon svých pravomocí v podobě nemožnosti vydat zákonné opatření v souladu s čl. 33 Ústavy, ačkoli by byly všechny tam uvedené podmínky splněny.

[14] K výtkám stěžovatele stran prováděcího předpisu Nejvyšší správní soud uvádí, že jelikož neshledal důvod pro předložení opatření o dani z nabytí k Ústavnímu soudu pro jeho protiústavnost, neshledal ani důvod k pochybnostem ohledně zákonnosti této prováděcí úpravy. Pokud stěžovatel brojí proti tomu, že prováděcí předpis nediferencuje a území města Ústí nad Labem dále nerozděluje na další části, ve vztahu k nimž by určil jinou základní cenu za m^2, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že stěžovatel brojí proti samé podstatě právního předpisu, kterým je jeho obecnost. Právní předpis nemůže řešit do detailu všechny jednotlivosti a rozdíly, a to zejm. při stanovení směrné hodnoty nemovitých věcí nacházejících se na území celé České republiky. Zákonodárce se stanovením směrné hodnoty snažil osvobodit daňové poplatníky od dokládání znaleckých posudků podle předchozí právní úpravy daně z převodu nemovitostí (srov. ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů), neboť bylo shledáno, že kupní cena se v jednotlivých oblastech ve vztahu ke srovnatelným nemovitým věcem pohybuje obvykle v určitém rozmezí, kterou lze zakotvit do právního předpisu. Za účelem zajištění zohlednění určitého „rozptylu“ cenové hladiny v dané oblasti bylo dále v opatření o dani z nabytí rovněž stanoveno, že nabývací hodnota, která tvoří základ daně, je v případě srovnávací daňové hodnoty částka odpovídající 75% směrné hodnoty.

[15] Jelikož si byl zákonodárce vědom toho, že směrná hodnota stanovená kogentně předpisem nemusí zohlednit všechny okolnosti daného případu (např. zchátralost nemovité věci), umožnil, aby daňový poplatník zvolil stanovení srovnávací daňové hodnoty pomocí zjištěné ceny, tj. na základě znaleckého posudku, jehož prostřednictvím mohla být zjištěna nižší srovnávací hodnota než v případě využití směrné hodnoty. Tento postup vyplývá přímo z opatření o dani z nabytí, stěžovatel na něj byl ostatně v průběhu daňového řízení výslovně ze strany správce daně (což Nejvyšší správní soud kvituje)

upozorněn. Pokud přesto setrval na stanovisku, že nebude uplatňovat k určení srovnávací daňové hodnoty zjištěnou cenu a že nedodá znalecký posudek, přičemž náklad za něj by byl uznatelným výdajem podle ustanovení § 24 a § 10 opatření o dani z nabytí, přes výslovné poučení ze strany správce daně o pravděpodobné ekonomické nevýhodnosti takového postupu, nelze než klást toto k tíži stěžovatele. Nelze tedy dovozovat daňovou nerovnost a nerovné zdanění nízko příjmových osob, neboť stěžovatel o své vlastní vůli přes výslovné poučení ze strany správce daně nevyužil zákonné možnosti k tomu, aby byla zohledněna údajná specifika převáděné nemovité věci. Nadto je nutné poukázat, že stěžovatel není nízko příjmovou osobou nacházející se v nepříznivé sociální situaci, neboť je právnickou osobou; stěžovatel tedy argumentuje něčím, co na nějž z povahy věci nedopadá.

[16] Jestliže stěžovatel dovozuje, že došlo k porušení způsobu stanovení daně, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že tato argumentace je nepřípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel touto argumentací uplatňuje zcela jiné důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[17] Řízení o kasační stížnosti jako mimořádném opravném prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. slouží k přezkumu zákonnosti a správnosti rozhodnutí krajských soudů; nevytváří proto novou instanci k přednesu další skutkové a právní argumentace pro žalobce. Nejvyšší správní soud se tedy za dané procesní situace nemůže věcně vyjádřit k argumentaci ohledně toho, že došlo k porušení způsobu stanovení daně. Tuto argumentaci stěžovatel uvedl až po uplynutí lhůty k rozšíření žalobních bodů a následně v kasační stížnosti, což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s., které ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu zakotvuje koncentraci řízení před krajskými soudy, tj. stěžovatel měl veškerou svou argumentaci dokládající podle jeho názoru nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí uvést již v řízení před krajským soudem ve lhůtě podle ustanovení 72 s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil,

proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu